

Warszawa, dnia 29 października 2021 r.

Sygn. akt VI Ka 736/20

WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Zawadka

protokolant: protokolant sądowy Natalia Wierzbicka

przy udziale prokuratora Jerzego Kopcia

po rozpoznaniu dnia 29 października 2021 r.

sprawy S. K., syna Z. i H., ur. (...) w Z.

oskarżonego o przestępstwo z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 244 k.k. w zb. z art. 11 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wołominie

z dnia 28 stycznia 2020 r. sygn. akt II K 872/15

zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że orzeczony w pkt III zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych łagodzi do 5 (pięciu) lat; uchyla rozstrzygnięcie oparte o przepis art. 43 § 3 k.k.; w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) zł tytułem opłaty za II instancję oraz pozostałe koszty sądowe w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 736/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu			

<i>pierwszej instancji</i>	
wyrok Sądu Rejonowego w Wołominie z dnia 28 stycznia 2020r. Sygn. akt II K 872/15	
1.2. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	
0.1.1.3. Granice zaskarżenia	
0.1.1.3.1. Kierunek i	

zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej		

	podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.1.1.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.1.2.1. Ustalenie faktów					
0.1.2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		S. K.	Oskarżony jest osobą karaną za przestępstwo tego samego rodzaju, figuruje w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego ;	Informacja z KRK, informacja z ewidencji kierowców	318-319,321
0.1.2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.1.2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.			
1.	Informacja z KSP o wpisach w ewidencji kierowców Informacja z KRK	dokument sporządzony przez uprawniony podmiot potwierdza, że oskarżona nie należy do kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego ; dokument wystawiony w punkcie informacyjnym Krajowego Rejestru Karnego przy Sądzie Okręgowym, nie wzbudza zastrzeżeń odnośnie formy sporządzenia i wartości merytorycznej;			

<p>0.1.2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.</p>	
<p>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>1. 2. 3. .</p>	<p>Obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść orzeczenia tj.: a) 7 kpk nakazującego Sądowi ocenę materiału dowodowego przy uwzględnieniu</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

zasad
prawidłowego
rozumowania,
wiedzy i
doświadczenia
życiowego,
podczas gdy
Sąd-wbrew
wskazanym
zasadom:

- odmówił wiary
wyjaśnieniom
oskarżonego S.
K. w zakresie
w jakim nie
przyznaje się on
do sprawstwa
zarzucanego mu
przestępstwa z
art. 178a §
4 kk, podczas
gdy prawidłowa
analiza
materiału
dowodowego
dokonana w
oparciu o zasady
swobodnej, a
nie dowolnej
oceny dowodów
i logicznego
rozumowania
wskazuje, iż
wyjaśnienia te są
konsekwentne,
spójne i
racjonalne, a
zatem są one
wiarygodne i
zgodne z
rzeczywistym
stanem rzeczy,

-odmówił wiary
wyjaśnieniom
oskarżonego S.
K. i zeznaniom
M. S. w zakresie
w jakim oni

wskazywali iż, nie podawali do protokołu z badania stanu trzeźwości A., rodzaju i ilości spożytego alkoholu oraz czasu w jakim to nastąpiło, w sytuacji gdy zebrane w sprawie dowody zarówno te osobowe, w postaci wyjaśnień S. K. i zeznań M. S. oraz nieosobowe (obiektywne), w postaci nagrań z monitoringu stacji paliw (...) w Z., są prawdziwe, logiczne i spójne, a co za tym idzie, stanowią w pełni miarodajny dowód;

-bezkrytycznie obdarzył walorem wiarygodności zeznania funkcjonariuszy policji tj. R. S., R. K., M. M. i J. W., podczas gdy, prawidłowa ocena zeznań wyżej wymienionych świadków w zestawieniu z innymi zgromadzonymi w sprawie dowodami,

takimi jak
zeznania M. S.,
H. R. czy
nagrań z kamer
monitoringu
umieszczonych
na (...) w
Z. wskazuje, iż
zeznania ww.
funkcjonariuszy
są nieprawdziwe
i zmierają
wprost do
pomówienia
oskarżonego o
prowadzenie
pojazdu w stanie
nietrzeźwości, a
co za tym idzie,
nie mogą one
stanowić w pełni
miarodajnego
dowodu
pozwalającego
na ustalenie
stanu
faktycznego w
sprawie i
przebiegu
inkryminowanego
zdarzenia oraz
ustalenia
sprawstwa
oskarżonego;

- uznał opinię
biegłego
toksykologa D.
Z. za
wiarygodną, w
zakresie w jakim
biegły wskazuje,
że oskarżony w
czasie
prowadzenia
pojazdu
znajdował się w
stanie
nietrzeźwości,
podczas gdy

biegły bazował na oświadczeniu złożonym przez S. K. do protokołu badania trzeźwości, w sytuacji gdy zostało ono złożone bez żadnych rygorów, co budzi wątpliwości co do wiarygodności tych oświadczeń odnośnie ilości oraz czasu spożywania przez niego alkoholu;

-uznał opinię biegłego toksykologa P. P. za w pełni wiarygodną pomimo, iż opinia jest niejasna, niespójna, nadto zachodzi sprzeczność w samej opinii jak i między różnymi opiniami w tej samej sprawie, a biegły P. P. w złożonej opinii uzupełniającej nie rozwił wszystkich wątpliwości, w szczególności nie wyjaśnił, dlaczego u oskarżonego proces eliminacji

alkoholu z
organizmu
następował z
prędkością:
g.12:44 a 15:30
-0,25 promila
na godzinę, g.
13:02 a 15:30
-0,30 promila
na godzinę, g.
15:30 a 16:40
-0,08 promila
na godzinę,
zaś biegły we
wnioskach opinii
wskazuje, że
alkohol etylowy
ulega
naturalnemu
procesowi
eliminacji, z
prędkością od
0,1 -0,2 promila
na godzinę,

-uznał opinię
biegłego
toksykologa P.
P. za w pełni
wiarygodną
pomimo tego,
że opinia została
oparta na
dowolnych
założeniach
biegłego, nie zaś
na podstawie
zebranego w
sprawie
materiału
dowodowego,
przez co biegły
błędnie wywiódł
we wnioskach,
iż oskarżony
w dniu 22
stycznia 2015r.
w godzinach
11:40-12:10 w
czasie

	<p> prowadzenia pojazdu mechanicznego znajdował się w stanie nietrzeźwości mając we krwi 2,44 promila alkoholu. </p> <p> b) art. 201 kpk poprzez zaniechanie dopuszczenia dowodu z opinii innego biegłego toksykologa w przedmiocie rachunku retrospektywnego zawartości alkoholu w organizmie oskarżonego S. K. w dniu 22 stycznia 2015r., w sytuacji gdy, opinia pisemna i uzupełniająca wydana przez biegłego P. P. jest niejasna, niespójna, nadto zachodzi sprzeczność w samej opinii jak i między różnymi opiniami w tej samej sprawie. </p>		
<p> Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny. </p>			

Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie, wyjaśnił na rozprawie wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, następnie całość tych okoliczności wnikliwie i wszechstronnie rozważył, uwzględniając przy tym zasady prawidłowego rozumowania, wskazania wiedzy, doświadczenia życiowego i na tej podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne oraz wyprowadził trafny wniosek w przedmiocie winy oskarżonego S. K. za przypisane mu przestępstwo. Ocena materiału dowodowego przez sąd I instancji dokonana została z baczeniem na reguły z art. 4, 5, 7 k.p.k., a więc jest bezstronna i nie narusza

zasady granic swobodnej oceny dowodów oraz jest zgodna z prawidłowym rozumowaniem, wskazaniami wiedzy, doświadczenia życiowego, zwłaszcza zaś nie zawiera błędów faktycznych i logicznych.

Wbrew twierdzeniom obrońcy Sąd Rejonowy zasadnie odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonego S. K., skoro pozostają w sprzeczności z zeznaniami funkcjonariuszy policji, protokołem badania stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu, wynikami badań krwi oraz opiniami toksykologicznymi. Nie można zgodzić się z argumentacją obrońcy, że oskarżony i jego pasażer M. S. nie podawali do protokołu badania stanu trzeźwości A., rodzaju i ilości spożytego

alkoholu, ani
czasu w jakim to
nastąpiło, gdyż
temu

zaprzeczyli.

Wskazać należy,
że na obu
protokołach

badania stanu
trzeźwości (k.4
i 6) znajdują
się podpisy tych
osób, których
autentyczność
nie była
kwestionowana.

Oskarżony i
świadek M. S.
rozpoznali swoje
podpisy.

Wprawdzie
świadek S.
zasłonił się wadą
wzroku i
twierdził, że nie
miał wówczas
okularów,
dlatego nie mógł
przeczytać treści
protokołu.

Natomiast
oskarżony po
okazaniu
protokołu na
rozprawie
twierdził, że nie
przeczytał go
przed
podpisaniem.

Podnieść jednak
należy, że żaden
z nich nie
złożył w tej
sprawie skargi
na postępowanie
funkcjonariuszy
policji podczas
zatrzymania i
badań A., co
przemawia za

przyjęciem
prawidłowego
przebiegu tych
czynności.

Zeznania
funkcjonariuszy
policji R. S. i R.
K. potwierdzają,
że oskarżony
i świadek M.
S. złożyli do
protokołu
badania stanu
trzeźwości
oświadczenia
odnośnie ilości,
rodzaju oraz
czasu spożytego
alkoholu. Żaden
z
funkcjonariuszy
prowadzących
dochodzenie i
wykonujących
czynności
służbowe, nie
pozostawał w
konflikcie
personalnym z
oskarżonym i nie
miał osobistego
interesu w tym
aby preparować
w tej sprawie
dowody
obciążające.

Treść zeznań
J. W. i M.
M. nie wskazuje
na negatywne
nastawienie do
oskarżonego,
funkcjonariusze
potwierdzają
jedynie, że znają
oskarżonego z
innych
interwencji na
terenie Z..

Wbrew argumentom skarżącego już z pierwszej notatki urzędowej wynika, że funkcjonariusze byli zainteresowani ustaleniem ilości wypitego przez oskarżonego alkoholu, gdyż S. K. był od początku podejrzewany o kierowanie pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości i pomimo zakazu sądowego, dlatego został poddany badaniu A. i przewieziony na pobranie krwi (k.1). Kradzież paliwa ze względu na wartość stanowiła wykroczenie i oskarżony nie zostałby z tego tylko powodu zatrzymany przez policję. Postawionej przez obrońcę tezie, że policjanci byli jedynie zainteresowani sprawcą kradzieży paliwa, przeczy również

przyczyna
zatrzymania
wpisana w
protokole
zatrzymania
osoby (k.2).
Nie ma zatem
racji obrońca
podnosząc, że
Sąd
bezkrytycznie
obdarzył
walorem
wiarygodności
zeznania
funkcjonariuszy
policji.

Wiarygodności
tych depozycji
nie podważa
protokół
ogłędzin
nagrania z
kamer
monitoringu
umieszczonych
na (...)
w Z.. Obrońca
podnosi, że na
nagraniu z godz.
11:45-11:47 nie
widać aby
oskarżony i
świadek
spożywali w
samochodzie
alkohol, a
kierowca
podczas
tankowania
samochodu miał
problemy z
zachowaniem
równowagi.
Wskazać jednak
należy, że ze
sposobu
poruszania się
oskarżonego

widocznego na nagraniach nie można wysnuć jednoznacznego wniosku co do poziomu nietrzeźwości oskarżonego. Nagranie może jedynie potwierdzić, że oskarżony nie był w stanie znacznego upojenia alkoholowego, skutkującego brakiem utrzymania równowagi, nie może jednak stanowić dowodu potwierdzającego pełną trzeźwość. Z opinii biegłego P. P. wynika, że około godz. 11:40-12:10 S. K. znajdował się w stanie nietrzeźwości nie mniejszym niż 2,44 promila.

Wprawdzie z reguły przy takim stężeniu alkoholu obserwuje się u osób zaburzenia sprawności ruchowej, w tym osłabienie refleksu, obniżenie samokontroli oraz błędną ocenę własnych możliwości.

Wskazać jednak należy, iż z punktu widzenia medyczno-toksykologicznego określonym zaburzeniom psychomotorycznym wynikającym z działania alkoholu etylowego nie zawsze można przyporządkować określone objawy kliniczne ani też wartości liczbowe stężeń alkoholu we krwi. Brakuje bowiem niezawodnych schematów, które można by stosować w takich przypadkach. Praktyka wskazuje na występowanie znacznej liczby omyłek przy próbach korelacji występujących zaburzeń czynności z poziomem alkoholu we krwi lub wydychanym powietrzu. Należy podkreślić, że wszelkie opisywane w literaturze fachowej korelacje między obserwowanymi zaburzeniami

czynności
kierujących a
stężeniem
alkoholu we krwi
mają charakter
wyłącznie
statystycznych
uogólnień i nie
dotyczą
indywidualnego
przypadku. Ta
sama osoba
może wykazywać
objawy
intoksykacji przy
niskich
stężeniach
alkoholu we
krwi, a przy innej
okazji może być
diagnozowana
jako trzeźwa
przy wysokim
poziomie
alkoholu we
krwi. Objawy
kliniczne stanu
nietrzeźwości
ustala się na
podstawie
wyników
odpowiednich
badań
lekarskich.
Według
klasycznych
zasad sądowo-
lekarskich
rozpoznanie
stanu
nietrzeźwości
opiera się na
stwierdzonych
objawach
klinicznych,
wynikach
analizy poziomu
alkoholu we krwi
oraz poznaniu
okoliczności

poprzedzających
i towarzyszących
spożyciu
alkoholu.

Dlatego
argumentacja
obrońcy jest
nietrafiona.

Rację ma
obrońca, że
opinia biegłego
toksykologa D.
Z. bazowała
na oświadczeniu
złożonym przez
S. K. do
protokołu
badania
trzeźwości w
zakresie ilości
oraz czasu
spożywania
przez niego
alkoholu. Sąd
Rejonowy
zasadnie jednak
uznał za
wiarygodną
albowiem
pozostawała
zgodna z opinią
biegłego P. P..
Obaj biegli
wykluczyli aby
wyniki poziomu
stężenia
alkoholu w
organizmie
oskarżonego
korelowały z
deklarowaną
ilością alkoholu
spożytego
dopiero po
zatrzymaniu
pojazdu.

Wprawdzie
opinia biegłego
D. Z. nie

uwzględniała
wyjaśnień
oskarżonego
złożonych na
rozprawie, gdyż
została
sporządzona na
etapie
dochodzenia, a
zatem biegły
analizował
spożycie przez
oskarżonego ok.
10 piw o
pojemności 0,5
litra i wskazał, że
wyniki obliczeń
prospektywnych
wykonanych w
oparciu o
oświadczenie
złożone do
protokołu użycia
analizatora są
zgodne z
wynikami badań
za pomocą tego
urządzenia, a
zatem jest
prawdopodobne,
że podejrzany w
czasie
prowadzenia
pojazdu
znajdował się w
stanie
nietrzeźwości
(k.48-50). Z
kolei biegły z
zakresu badań
toksykologicznych
P. P. dysponował
dodatkowo
wyjaśnieniami
oskarżonego z
rozprawy w
których S. K.
twierdził, że
spożył 0,5 litra
wódki i dwa piwa

po zatrzymaniu pojazdu. Opinia biegłego P. P. jest pełniejsza, gdyż odnosi się do wyjaśnień oskarżonego z rozprawy oraz do kwestii rozpoznania u oskarżonego nosicielstwa wirusa (...) i wpływu tego schorzenia na proces eliminacji alkoholu z organizmu oskarżonego. Wnioski płynące z drugiej opinii toksykologicznej pozostają jednak zgodne z pierwszą opinią sporządzoną na etapie dochodzenia. Biegły P. P. stanowczo stwierdził, że wyniki badań analitycznych nie korelują z czasem, odpowiadającym deklarowanemu spożyciu alkoholu w postaci wódki i piwa, gdyż spożyty w tych okolicznościach alkohol nie uległby całkowitej resorpcji z układu pokarmowego

do krwioobieg,
a następujące
po sobie kolejne
wyniki badań
powinny
wskazywać
wartości
wzrastające.
Tymczasem
uzyskane wyniki
badań powietrza
wydychanego
oraz badań krwi
wskazują
wyraźną fazę
eliminacji
alkoholu z
organizmu
człowieka.

Nie ma racji
skarżący, że
biegły oparł
swoje wyliczenia
nie na podstawie
zebranego
materiału
dowodowego,
lecz w oparciu o
swoje,
poczynione
dowolnie
ustalenia,
wskazując m.in.
że nie jest
możliwym
spożycie
podanej ilości
alkoholu przez
oskarżonego w
czasie ok. 40
minut. Wbrew
argumentom
skarżącego
biegły wskazał w
opinii podstawę
i przyjętą
metodologię
obliczeń, która
nie budzi

wątpliwości co do wiarygodności.

Obrońca dążąc do zdyskwalifikowania opinii biegłego nie przedstawia logicznych i przekonujących argumentów, bezzasadnie twierdząc, że największe wątpliwości wzbudza wartość oraz stałość godzinowego współczynnika eliminacji alkoholu, w konfrontacji ze złożonymi oraz osobniczo zróżnicowanymi procesami biochemicznymi i stanami fizjologicznymi ustroju. Z opinii wynika, że alkohol w organizmie zdrowego człowieka ulega naturalnemu procesowi eliminacji z szybkością od 0,1 do 0,2 promila na godzinę (średnio 0,15 promila na godzinę). Szczegółowa analiza wyników badań powietrza wydychanego

oraz badań krwi w sposób jednoznaczny wskazuje, iż alkohol etylowy z organizmu badanego S. K. ulega naturalnemu procesowi biotransformacji. Niemniej jednak z uwagi na schorzenie związane z dysfunkcją wątroby, proces ten może być spowolniony. Stopień oceny aktywności enzymów wątrobowych biorących udział w tym procesie może być ustalony za pomocą badań analitycznych, pozwalających na określenie aktywności aminotransferaz wątrobowych.

Obrońca podnosi, że eliminacja alkoholu z organizmu oskarżonego następowała z prędkością większą i mniejszą niż wskazane przez biegłego graniczne wielkości. Należy jednak

zauważyć, że jak słusznie podnosi biegły w ustnej opinii uzyskane wyniki mogą się różnić w zakresie wartości wskazanego błędu pomiarowego 0,02 mg/l w przypadku analizatorów wydechu. Ponadto różnice w zakresie wartości mogą wynikać z procesu hiperwentylacji tj. szybkiej wymiany powietrza wydychanego z płuc w trakcie przeprowadzonych pomiarów. Znaczny wzrost wartości wskazywać może na proces resorpcji alkoholu etylowego z układu pokarmowego do krwioobiegu. Indywidualne wartości współczynnika eliminacji alkoholu z organizmu mogą przyjmować wartości zdecydowanie wyższe niż 0,2 promila na godzinę, w

skrajnych przypadkach wartości te mogą wynosić od 0,5 do 0,6 promila na godzinę i są one charakterystyczne dla osób z bardzo wysoką tolerancją na alkohol etylowy. Ten konkretnie badany pacjent wykazuje takie skłonności, jeżeli chodzi o kwestię eliminacji alkoholu z organizmu (k.246). W ocenie Sądu okręgowego biegły P. P. w ustnej opinii złożonej na rozprawie rozwił wszelkie wątpliwości odnośnie prawidłowości wyliczenia poziomu stężenia alkoholu w organizmie oskarżonego w czasie zdarzenia oraz procesu eliminacji alkoholu. Argumentacja obrońcy podniesiona w apelacji nie podważyła w sposób skuteczny prawidłowości metodologii

badań i wyliczeń
przyjętych przez
biegłego P. P..

Zarzut
naruszenia art.
7 k.p.k. wymaga
wykazania wad
w ocenie
konkretnych
dowodów
dokonanych
przez sąd
orzekający,
prowadzących
do wniosku,
że ocena ta
przekroczyła
granice
swobodnej
oceny, przy czym
konieczne jest
wykazanie
konkretnych
błędów w
sposobie
dochodzenia do
określonych
ocen,
przemawiających
w zasadniczy
sposób
przeciwko
dokonanemu
rozstrzygnięciu.
Sąd Odwoławczy
nie stwierdza
tego typu błędów
w logicznym
rozumowaniu
Sądu
Rejonowego.

Wyniki stężeń
alkoholu
otrzymane w
wyniku obliczeń
nie korelują z
ilością, rodzajem
i czasem

spożycia alkoholu, który zadeklarował oskarżony S. K.. W opinii biegłego nie jest możliwe aby stężenie alkoholu etylowego na poziomie 3,08 ‰ osiągnięte o godz. 12:44 pochodziło od spożycia zadeklarowanego przez oskarżonego alkoholu w czasie po zatrzymaniu pojazdu, gdyż następujące po sobie kolejne wyniki badań powinny wskazywać wówczas wartości wzrastające, a były malejące. Osiągnięcie takiego stężenia alkoholu było wynikiem spożycia alkoholu etylowego w innych okolicznościach niż deklarowane, a jego ilość musiała być większa. Pomiary dokonane analizatorem wydechu i badania krwi wskazują na

tendencję
malejącą co
oznacza, że
trwała już faza
eliminacji
alkoholu w
organizmie. W
czasie
prowadzenia
pojazdu około
godz. 11:40
-12:10 w
organizmie S.
K. znajdował się
alkohol etylowy
w stężeniu nie
mniejszym niż
2,44 ‰.
Oznacza to,
iż w chwili
kierowania
samochodem
marki P. S.
K. znajdował
się w stanie
nietrzeźwości w
rozumieniu art.
178a § 1 k.k.

Opinia biegłego
toksykologa P.
P. jest w
ocenie Sądu
Okręgowego
pełna, jasna
i nie zawiera
sprzeczności, a
zastosowana
metodologia
badań zasługuje
na aprobatę,
dlatego zdaniem
Sądu opinia z
zakresu chemii
kryminalistycznej
i badań
toksykologicznych
jest w pełni
wiarygodna.
Reasumując

stwierdzić
należy, że
wnioski tej
opinii w sposób
ostateczny
podważyły
wiarygodność
wyjaśnień
oskarżonego i
potwierdziły
ocenę dowodów
dokonaną przez
Sąd Rejonowy.
Nie sposób
podzielić w tej
sytuacji
argumentacji
obrońcy, iż
opinia pisemna
i ustna biegłego
jest niejasna,
niespójna, nadto
zachodzi
sprzeczność w
samej opinii jak i
między różnymi
opiniami w tej
sprawie.
Zdaniem Sądu
zarzut obrońcy
jest niezasadny,
a skarżący nie
wykazał aby
istniały
konkretne
okoliczności
określone w
art. 201 kpk
skutkujące
powstaniem
przesłanek do
powołania innej
opinii
toksykologicznej.
Nie można
mnożyć opinii
bez dokładnego
wskazania wad
opinii
dotychczasowej

tylko po to, by uczynić zadość subiektywnej nadziei na uzyskanie takiej, która byłaby po myśli skarżącego. Argument , że opinia nie jest przekonująca dla strony nie może stwarzać podstawy do zasięgania opinii nowych biegłych.

Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, będący skutkiem naruszeń w/w przepisów postępowania i zasady swobodnej oceny dowodów, polegający na mylnym przyjęciu, iż oskarżony w dniu 22 stycznia 2015r. w Z. kierował samochodem marki P. (...) nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, w sytuacji gdy prawidłowa ocena materiału

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>dowodowego winna prowadzić do ustalenia, iż w/w. zdarzenie nie miało miejsca, a S. K. nie dopuścił się zarzucanego mu przestępstwa.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Ustalenia faktyczne poczynione przez sąd I instancji nie budzą zastrzeżeń Sądu Okręgowego, gdyż są oparte na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej, ocenionego w sposób wszechstronny i zgodny z zasadami logicznego rozumowania. Zarzut dowolnej oceny zgromadzonych dowodów jest chybiony, albowiem Sąd Rejonowy prawidłowo</p>	

ocenił, że
wyjaśnienia
oskarżonego S.
K. są
niewiarygodne w
części dotyczącej
wprowadzenia
się w stan
nietrzeźwości w
wyniku wypicia
deklarowanej
ilości alkoholu
już po
zatrzymaniu
samochodu na
parkingu.
Wbrew
argumentom
skarżącego, iż
nie ma
jakichkolwiek
dowodów na
winę
oskarżonego, to
w tym zakresie
dowodem takim
są obie opinie
toksykologiczne,
które w sposób
skuteczny
wykazały, że
zarówno ilość
i czas spożycia
alkoholu
wskazana w
protokole z
przebiegu
badania stanu
trzeźwości
urządzeniem
elektronicznym
(k.4v), jak
również ilość i
czas spożycia
alkoholu
zadeklarowana
w wyjaśnieniach
na rozprawie,
nie
doprowadziłyby

do wygenerowania wyników uzyskanych za pomocą analizatora wydechu. Uzyskane wyniki badań nie korelują z czasem niezbędnym do całkowitej resorpcji alkoholu z układu pokarmowego do krwioobiegu. Obaj biegli doszli do tego samego wniosku, że nie jest możliwe aby te uzyskane wyniki badań były następstwem spożycia przez oskarżonego czy to 10 piw po zdarzeniu, czy też 500 ml wódki i 2 piw o pojemności 500 ml dopiero po zatrzymaniu pojazdu. Oskarżony musiał zatem spożywać alkohol w innych okolicznościach niż deklarowane, a jego ilość musiała być większa. Obie opinie skutecznie zatem obalają twierdzenia

oskarżonego, że alkohol spożył już po zatrzymaniu pojazdu na parkingu około godziny 12:00-12:30. Różnice w opiniach biegłych co do wyników obliczeń prospektywnych wynikają z różnic w depozycjach oskarżonego, który w trakcie badań oświadczył do protokołu, że spożył tego dnia 10 piw o pojemności 0,5 l w godzinach od 8:00 do 12:30. Natomiast na rozprawie podważał wiarygodność tego oświadczenia, pomimo podpisania protokołu (k.4v) i wyjaśnił, że wypił 0,5 l wódki oraz dwa piwa już po zatrzymaniu pojazdu, a od momentu spożycia alkoholu do przyjazdu policji upłynęło ok. 50 minut. Stąd wynikają różnice w opiniach, gdyż

biegli
analizowali
kolejne wersje
podane przez
oskarżonego.
Ponadto opinia
biegłego dr hab.
D. Z. nie jest
kategoryczna,
gdyż biegły
stwierdził, iż jest
prawdopodobne,
że podejrzany w
czasie
prowadzenia
pojazdu
znajdował się w
stanie
nietrzeźwości.
Natomiast biegły
toksykolog P.
P. na podstawie
przeprowadzonych
wycień
stanowczo
wykluczył aby
oskarżony
spożył alkohol
bezpośrednio po
zaparkowaniu
pojazdu, gdyż
wówczas kolejne
wyniki badań
powinny
skazywać
wartości
wzrastające,
gdyż spożyty
alkohol nie
uległby
całkowitej
resorpcji z
układu
pokarmowego
do krwioobiegu.
Ponadto
spożycie tak
dużej ilości
alkoholu w tak
krótkim czasie

doprowadziłyby do porażenia układu krążeniowo-oddechowego, prowadząc w konsekwencji do utraty przytomności, a nawet głębokiej śpiączki i śmierci. Tymczasem malejące wyniki poziomu alkoholu w wydychanym powietrzu i we krwi, wskazują na fazę eliminacji. Biegły P. P. wyliczył, że w organizmie S. K. w czasie prowadzenia pojazdu mechanicznego około godz. 11:40-12:10 znajdował się alkohol etylowy w stężeniu nie mniejszym niż 2,44 promila. Brak zatem podstaw do uwzględnienia zarzutu obrońcy.

Rażącą niewspółmierność kary i środka karnego
a) rażącą niewspółmierność kary orzeczonej wobec S. K.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

za czyn z art. 178a § 4 kk wyrażającą się w wymierzeniu bezwzględnej kary pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku, w sytuacji, gdy biorąc pod uwagę cele kary w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej oraz przede wszystkim jej wychowawcze oddziaływanie na S. K., orzeczenie kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby, byłoby z pewnością wystarczającą dolegliwością dla oskarżonego, a zarazem przyczyniłoby się do zwiększenia efektywności procesu resocjalizacyjnego jaki w stosunku do oskarżonego ma zrealizować kara orzeczona za popełniony przez niego występki;

b) rażąco niewspółmierność środka karnego w stosunku do

<p>stopnia winy oraz społecznej szkodliwości zarzucanego oskarżonemu czynu, wyrażającą się w wymierzeniu zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 7 lat, w sytuacji gdy zarówno cele tego środka karnego w zakresie prewencji indywidualnej, jego wychowawcze oddziaływanie oraz niedostatecznie uwzględnione przez sąd okoliczności łagodzących, przemawiają za orzeczeniem zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w znacznie mniejszym wymiarze.</p>	
<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	

W ocenie Sądu stopień społecznej szkodliwości czynu S. K. jest wysoki z uwagi na znaczny poziom stanu nietrzeźwości oskarżonego (2,44 ‰). Podobnie okolicznością obciążającą jest fakt, że jako nietrzeźwy kierowca jechał w ciągu dnia stwarzając bezpośrednie zagrożenie dla innych uczestników ruchu drogowego. Okolicznością mającą niewątpliwy wpływ na całokształt wymiaru kary i środka karnego jest fakt, iż oskarżony znajdował się w stanie upojenia alkoholowego. Stopień nietrzeźwości oskarżonego był więc wyjątkowo wysoki, z całą pewnością powodował zaburzenie sprawności psychomotorycznej i w każdej chwili mógł stać

się przyczyną wypadku lub kolizji drogowej.

Stężenie alkoholu pod wpływem którego znajdował się oskarżony poważnie upośledzało zdolności psychomotoryczne konieczne dla bezpiecznego prowadzenia samochodu, nawet uwzględniając stosunkowo niewielki odcinek drogi jaki pokonał oskarżony od stacji benzynowej do parkingu w pobliżu miejsca zamieszkania.

Nie ma racji obrońca, że Sąd Rejonowy nie uwzględnił przy wymiarze kary okoliczności, że przypisany czyn został popełniony w porze dnia gdy natężenie ruchu na drogach było stosunkowo małe, zaś odcinek przejechanej trasy był krótki (1,4 km), przez co rozmiar

grożącej jego
działaniem
szkody był
mniejszy.

Przyjęcie
koncepcji
prezentowanej w
apelacji nie
wytrzymuje
krytyki, bo
sprowadza się do
zaakceptowania,
iż znajdujący
się w stanie
nietrzeźwości
oskarżony
kierując
samochodem, w
ciągu dnia na
ulicach (...),
nie stanowił
znacznego
niebezpieczeństwa
dla siebie, ale
przede
wszystkim
innych
uczestników
ruchu.

Oskarżony był w
znacznym stanie
nietrzeźwości, co
uniemożliwiało
mu prawidłowe
prowadzenie
pojazdu nawet
w warunkach
spowolnienia w
ruchu
drogowym. W
tych
okolicznościach
faktycznych
zachowanie
oskarżonego nie
może zostać
uznane za błahe
i być
wy tłumaczone

trudną sytuacją osobistą i rodzinną oskarżonego. Przecież brak spowodowania kolizji czy uszkodzenia innego pojazdu, nie usprawiedliwiało zagrożenia jakie w ruchu drogowym wywołał, bo pamiętać należy, iż każdy pijany kierowca takie zagrożenie dla siebie i innych stwarza. Wobec powyższego nie można zaakceptować, że z przyczyn wskazanych przez obrońcę zachowanie oskarżonego zasługuje na łagodniejsze potraktowanie, a zatem, iż ocena okoliczności faktycznych sprawy pozwala na zastosowanie środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary. Nie pozwala na to stopień intoksykacji alkoholowej oskarżonego, miejsce i brak jakiegokolwiek

logicznej
przyczyny
takiego
zachowania.

Lekceważenie
przez
oskarżonego
norm prawnych
wynika z braku
logicznego
uzasadnienia dla
jego czynu.

Oskarżony
wprawiwszy się
w ciągu dnia
w znaczny stan
nietrzeźwości,
wyruszył
samochodem na
stację paliw, do
sklepu po zakup
alkoholu oraz w
drogę powrotną
do domu . Brak
jakiegokolwiek
logicznego
uzasadnienia dla
zachowania
oskarżonego,
którego postawa
wskazuje na
lekceważenie
obowiązujących
zasad
bezpieczeństwa
w ruchu
drogowym.

Oskarżony
kierował
samochodem
jadąc po ulicach
podmiejskich w
godzinach
południowych
stwarzając
zagrożenie dla
innych
uczestników
ruchu oraz

pasażera. Rację ma więc Sąd Rejonowy, iż wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu wyraża się m.in. w postawie, która wskazuje na lekceważenie przez oskarżoną norm prawnych. Oskarżony stwarzała realne zagrożenie dla innych uczestników ruchu drogowego. Tym bardziej, że był już uprzednio skazany za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Pruszkowie z dnia 21 sierpnia 2012r. w sprawie sygn. akt V K 564/12 (k.30). Sąd Rejonowy w sposób wnikliwy zbadał z jakich powodów to skazanie nie uległo zatarciu pomimo upływu okresu zawieszenia kary, a to ze względu na brak wykonania kary zastępczej ograniczenia wolności, przy

czym
prawidłowość
tych ustaleń
potwierdza
aktualna karta
karna, z której
wynika, że kara
ograniczenia
wolności
orzeczona w tej
sprawie jako
kara zastępcza,
została
wykonana
dopiero w dniu
27.01.2020r.
(k.318).

Wbrew
argumentom
skarżącego
analiza
aktualnych
danych o
karalności
potwierdza
negatywną
prognozę
kryminologiczną
wobec
oskarżonego i
stoi na
przeszkodzie
zastosowania
instytucji
warunkowego
zawieszenia
wykonania kary.
Wskazać należy,
że na
przeszkodzie do
zastosowania
warunkowego
zawieszenia
wykonania kary
stoi brak
przesłanki z art.
69 § 4 k.k.
tj. szczególnie

uzasadnionego
wypadku.

Obrońca
podnosi, że
oskarżony
rozpoczął
leczenie
odwykowe w
zakresie
uzależnienia od
środków
odurzających i
alkoholu, ma
stałe miejsce
zamieszkania
oraz świadczy
usługi
taksówkarskie
dla dwóch
podmiotów, co
stanowi dla
niego stałe
źródło dochodu,
a zatem ma
ustabilizowaną
sytuację
życiową.

W ocenie Sądu
żadna z
powyższych
okoliczności tj.
sytuacja
rodzinna czy
zawodowa i
zdrowotna, nie
stanowi jednak
szczególnie
uzasadnionego
wypadku
skutkującego
warunkowym
zawieszeniem
wykonania kary
pozbawienia
wolności na
podstawie art.
69 § 4 k.k.
(w brzmieniu

obowiązującym
na dzień
22.01.2015r.).

Wbrew
twierdzeniom
skarżącego,
uznać należy, że
Sąd Rejonowy
karę
uksztaltował w
sposób
bezsprzecznie
umiarkowany,
wręcz należy
uznać ją jako
zdecydowanie
łagodną,
uwzględniając
granice
zagrożenia karą
za przypisane
mu
przestępstwo
(od 3 miesięcy
do 5 lat
pozbawienia
wolności) jak
również cele
kary w zakresie
prewencji
szczególnej jak i
ogólnej. Słusznie
Sąd I instancji
zaakcentował
brak
skuteczności
wymierzonej
oskarżonemu
uprzednio kary
pozbawienia
wolności z
warunkowym
zawieszeniem
ich wykonania
za przestępstwo
z art. 178a §
1 kk, oskarżony
dopuścił się
bowiem

kolejnego
przestępstwa
wykazując
ewidentnie
lekceważący
stosunek do
obowiązujących
norm prawnych.
Ponadto
oskarżony był
karany za
przestępstwa
innego rodzaju
(kradzieże)
popelnione na
terenie Holandii
oraz za
posiadanie
narkotyków
(k.318-319).
Wymierzenie
oskarżonemu
kary zgodnie z
jego wnioskiem
zawartym w
apelacji stałoby
zdecydowanie w
sprzeczności z
dyrektywami
wymiaru kary.
Oceny takiej nie
zmienia fakt,
iż oskarżony
prowadzi
obecnie
ustabilizowany
tryb życia,
pracuje i podjął
leczenie
odwykowe,
bowiem
okoliczności
osobopoznawcze
mają znaczenie
przy wymiarze
kary, wszakże
nie na tyle, by
przeważać nad
treścią
materialną

przestępstwa
(np. wyrok Sądu
Apelacyjnego w
Krakowie z dnia
31 marca 2015
r. w sprawie
II AKa 73/14).
Okoliczności te
nie stanowią
bowiem
podstawowych
okoliczności
branych pod
uwagę przy
wymiarze kary
i nie mogą
równoważyć
oceny stopnia
społecznej
szkodliwości
czynu i stopnia
zawinienia
oskarżonego
słusznie
uznanego przez
Sąd I instancji
za znaczny.
Warunki
związane z
sytuacją
zdrowotną i
zawodową mogą
mieć natomiast
wpływ w
zakresie
wykonania kary
przez
oskarżonego w
systemie dozoru
elektronicznego.

Rację ma
natomiast
skarżący, że
środek karny w
postaci zakazu
prowadzenia
wszelkich
pojazdów
mechanicznych

na okres 7 lat jest rażąco niewspółmiernie wysoki. Nie uwzględnia bowiem stopnia zawinienia oskarżonego, a w szczególności jego nietrzeźwości w granicach znacznie przekraczających dopuszczalną normę. Zgodzić się jednak należy ze skarżącym, że został orzeczony bliżej górnej granicy, albowiem w czasie popełnienia czynu przepis art. 43 § 1 kk określał, że zakaz ten orzeka się od roku do lat 10, a przepis art. 42 § 2 kk w brzmieniu obowiązującym przed dniem 18 maja 2015r. nie przewidywał dolnego poziomu zakazu w wymiarze 3 lata w razie skazania za popełnienie przestępstwo z art. 178a § 1 k.k.

W ocenie Sądu Okręgowego środek karny w wymiarze 7 lat będzie

dla oskarżonego nadmiernie głęboko odczuwalną dolegliwością z uwagi na trudności w sferze zawodowej. Względny przewencji ogólnej i szczególnej przemawiają za złagodzeniem tego środka karnego do 5 (pięciu) lat, który to środek w takim wymiarze będzie wystarczającą represją dla oskarżonego. Na korzyść oskarżonego należy odnotować, że w trakcie interwencji policyjnej oskarżony siedział w pojeździe zaparkowanym na poboczu drogi. Natomiast z ustaleń poczynionych przez Sąd Rejonowy wynika, że oskarżony pokonał krótki odcinek drogi (1,4 km -k.204), a natężenie ruchu na drodze było o tej porze małe, przez co

<p>rozmiar grożącej jego działaniem szkody był mniejszy. Z powyższych względów Sąd Okręgowy złagodził orzeczony zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych do 5 lat.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>1. Zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego S. K. od zarzucanego mu czynu z art. 178a § 4 kk ewentualnie</p> <p>2. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:</p> <p>a) orzeczenie wobec oskarżonego S. K. kary o charakterze nie izolacyjnym;</p> <p>b) orzeczenie wobec oskarżonego S. K. zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w znacznie mniejszym wymiarze niż</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

w zaskarżonym wyroku tj. 2 (dwóch) lat.	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
<p>Brak podstaw do uniewinnienia oskarżonego, w sytuacji gdy wiarygodne dowody w postaci m.in. zeznania funkcjonariuszy policji, protokoły zatrzymania i wyniki badania stanu trzeźwości oraz opinie toksykologiczne, wskazują w sposób nie budzący wątpliwości na winę oskarżonej.</p> <p>Brak podstaw do warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności postępowania karnego, albowiem brak jest przesłanki z art. 69 § 4 kk w postaci szczególnie uzasadnionego wypadku</p>	

niezbędnego do zastosowania tego środka probacyjnego.

Wobec niezasadności zarzutu rażącej niewspółmierności kary roku pozbawienia wolności wniosek o złagodzenie kary jest niezasadny.

Natomiast na uwzględnienie zasługiwał wniosek o złagodzenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, ale wnioskowany okres 2 lat jest zbyt łagodny w stosunku do znacznego poziomu stężenia alkoholu w organizmie oskarżonego i prowadzenia pojazdu w takim stanie pomimo prawomocnie orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów.

4.

**OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE**

UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
1.		
	Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności.	
5. ZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.1.5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
1.3. 1	Przedmiot utrzymania w mocy	
	Zwiąże o powodach utrzymania w mocy.	
0.1.5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
1.3.1. 1.	Przedmiot i zakres zmiany	
0.0.1.zmienia zaskarżony wyrok w ten		

<p>sposób, że orzeczony w pkt III zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych łagodzi do 5 (pięciu) lat; uchyla rozstrzygnięcie oparte o przepis art. 43 § 3 k.k.;</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany.</p>	
<p>Złagodzenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych do 5 lat wynika z zasadności zarzutu rażącej niewspółmierności tego środka karnego. Natomiast uchylenie rozstrzygnięcia opartego o przepis art. 43 § 3 kk wynika z uchylenia tego przepisu. Art. 43 § 3 k.k. został uchylony przez art. 3 ustawy z dnia 14 sierpnia 2020 r. (Dz.U.2020.1517) zmieniającej nin. ustawę z dnem 5 grudnia 2020 r. Zgodnie z tym przepisem</p>	

okres, na który
orzeczono zakaz
prowadzenia
pojazdów, biegł
od chwili
wykonania
obowiązku
zwrotu
dokumentu
uprawniającego
do prowadzenia
pojazdów. Sąd
zobligowany był
do nałożenia
takiego
obowiązku w
wyroku
skazującym.
Jeśli jednak
sentencja
wyroku takiego
rozstrzygnięcia
nie zawierała, to
bieg okresu, na
który orzeczono
zakaz
prowadzenia
pojazdów,
rozpoczął się z
dniem
uprawomocnienia
się wyroku
skazującego
(postanowienie
SN z 20.06.2013
r., I KZP 4/13,
OSNKW 2013/8,
poz. 64; tak też
W. Górski, M.
Szewczyk [w:]
Kodeks karny.
Część ogólna, t.
1, cz. 1, red. W.
Wróbel, A. Zoll,
2016, art. 43, nt
10; inaczej R.A.
Stefański, Glosa
do
postanowienia
Sądu

Najwyższego z dnia 20 czerwca 2013 r., I KZP 4/13, OSP 2014/1, s. 64–67; K. Łucarz, Głos w sprawie obliczania początkowej granicy biegu zakazu prowadzenia pojazdów, PS 2016/10, s. 76 i n.). Nieoddanie dokumentu wiązało się zaś z odpowiednim przedłużeniem okresu, na który orzeczono zakaz (postanowienie SN z 20.03.2014 r., III KK 416/13, LEX nr 1444607). W konsekwencji skazany, nie oddając dokumentu, nie odnosił żadnych korzyści (R.A. Stefański [w:] Kodeks..., red. M. Filar, 2016, art. 43, nt 5).

Paragraf 3 uchylony został ustawą z 14.08.2020 r. o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym i niektórych innych ustaw (Dz.U. poz. 1517), a zatem równoległe ze zniesieniem

ciężącego na
kierujących
pojazdami
obowiązku
posiadania przy
sobie
dokumentu
prawa jazdy oraz
wprowadzeniem
do Prawa o
ruchu
drogowym art.
135b ust. 1,
zgodnie z którym
zatrzymanie
wydanego w
kraju prawa
jazdy następuje
przez
wprowadzenie
informacji o
zatrzymaniu do
centralnej
ewidencji
kierowców. W
uzasadnieniu
ustawy
nowelizującej
wskazano
jedynie – w
odniesieniu do
uchylenia art. 43
§ 3 k.k. – że:
„Nowe podejście
upraszcza
aktualną
procedurę.
Zakłada się, że
zakaz będzie
obowiązywał od
uprawomocnienia
się orzeczenia.
Na poczet
zakazu dalej
naliczany będzie
okres
zatrzymania
prawa jazdy –
liczony od daty
zatrzymania

dokumentu
rozumianej jako
data fizycznego
zatrzymania
dokumentu albo
data
zatrzymania
elektronicznego
Ktasachniego
rządowego
projektu ustawy
o zmianie
ustawy – Prawo
o ruchu
drogowym oraz
niektórych
innych ustaw, IX
kadencja, druk
sejm. nr 388, s.
24).

Uchylenie art.
43 § 3
k.k. ma istotne
znaczenie z
perspektywy
normy
wynikającej z
art. 4 § 1
k.k. w tych
przypadkach, w
których sprawca
– mimo
prawomocnego
orzeczenia
wobec niego
omawianego
środka karnego
– nie zwróci
dokumentu
uprawnającego
do prowadzenia
pojazdu lub
uczyni to z
pewnym
opóźnieniem. De
lege lata nie
istnieje już
bowiem
możliwość
doliczenia do

<p>okresu, na który orzeczono zakaz, czasu, w którym sprawca nie wywiązał się z nałożonego nań obowiązku zwrotu dokumentu, co oznacza, że będzie on liczony – według aktualnego, korzystniejszego dla takiego sprawcy stanu prawnego – od momentu uprawomocnienia się orzeczenia, bez możliwości jego przedłużenia związanej z brakiem zwrotu dokumentu.</p>			
<p>0.1.5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>0.1.5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
	<p>Zwięźle o powodach uchylenia.</p>		

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
	Związłe o powodach uchylecia.		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
	Związłe o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
	Związłe o powodach uchylecia.		
0.1.5.3.2.	Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.1.5.4.	Inne rozstrzygnięcia z wyroku		

	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności.	
6. Koszty Procesu			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności.	
	Brak numeracji	Wobec wysokości dochodów uzyskiwanych przez oskarżonego, brak jest podstaw do zwolnienia oskarżonego od opłaty za II instancję oraz wydatków za postępowanie odwoławcze.	
7. PODPIS			
	sędzia Anna Zawadka		